

Chương 673: Hiện Thân Của Dũng Cảm

(Số từ: 3781)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:58 AM 09/01/2024

*Swooooosh!

Mưa tiếp tục trút xuống.

Biểu hiện của Antirianus đã cứng lại.

"Điều đó một lần nữa lại xảy ra."

Hắn im lặng quan sát Ludwig, người đã cố gắng chống chọi lại sự tấn công dữ dội của những linh hồn báo thù một lần nữa, loạng choạng đứng dậy.

Ngọn lửa đen từng lóe lên trên cánh tay phải của anh đã tắt, nước bọt lơ đãng chảy ra từ khóe miệng anh. Nhưng Ludwig, giống như một người sẽ không gục ngã vì không thể bị giết, đã trỗi dậy một lần nữa.

Một người bình thường sẽ mất đi sự tỉnh táo khi gặp phải sự tấn công của những linh hồn báo thù này, nhưng Ludwig vẫn chịu đựng được.

Ngay cả Ma Vương cũng đã ngất đi vì bị chúng tấn công, nhưng Ludwig nghiêng rằng đứng dậy, hoàn toàn nhận thức được mình đang bị đùa giỡn.

Tất cả những gì anh có thể làm là câu giờ.

Dù biết rằng sự tồn tại của mình không có giá trị gì lớn hơn thế, anh vẫn không chịu gục ngã.

Liệu một linh hồn có ý chí sắt đá có thực sự tồn tại?

Có thứ gì như con người không thể bị phá vỡ không?

Một lần nữa, dòng lũ linh hồn báo thù cuồng nộ lại nhấn chìm Ludwig.

***Rầm!**

Lúc đầu, Ludwig hét lên như không thở được, nhưng giờ anh không còn phát ra những tiếng kêu đau đớn nữa.

Không phải vì anh đã chịu đựng nó.

Đơn giản là anh không còn sức để hét lên nữa.

Tuy nhiên, anh vẫn cố gắng đứng dậy một lần nữa.

Lần này chắc chắn anh sẽ gục ngã.

Điều này không còn gây cười cho con quái vật nữa.

Nếu hắn giết chàng trai bằng cách nào đó chống cự, đó sẽ là một thất bại của chính nó.

Hắn ta cần phải phá vỡ anh và chà đạp anh.

Chẳng phải nó chỉ phải giết chàng trai một khi anh không thể đứng dậy được nữa sao?

Nếu có một sinh vật không thể phá vỡ tồn tại, hắn muốn tận mắt nhìn thấy nó.

Nếu một sinh vật như vậy thực sự tồn tại, hắn muốn biết.

Đó là sự tò mò bấy lâu nay của Antirianus.

Hắn phải xem liệu anh có bị gãy không.

Nếu anh ấy không bị vậy thì sẽ thật đáng kinh ngạc.

Nếu anh ấy bị vậy, nó sẽ xác nhận sự thật rằng sự tồn tại luôn bị nuốt chửng bởi sự tuyệt vọng.

Vì vậy, bây giờ, việc con quái vật tự tay giết chết chàng trai là một thất bại.

Trong khoảnh khắc đó, khi hắn quan sát xem liệu chàng trai có sống lại được không...

*Swish!

"!"

*Rắc!

Thanh đại hắc kiếm, xuyên qua cơn bão linh hồn báo thù, phá vỡ kết giới mà con quái vật đã tạo ra và sượt qua tai phải của hắn.

Tai phải của Antirianus biến mất cùng với cơn bão Ma thuật đen.

"Ha... ha... ha..."

Tại nơi mà dòng linh hồn báo thù đã biến mất, một chàng trai ngồi, nghiêng răng và thở hỗn hển.

“Vậy là ngươi vẫn còn nhiều sức lực như vậy.”

Khuôn mặt của chàng trai nhăn nhó vì tuyệt vọng khi đòn tấn công bất ngờ quan trọng, tuyệt vọng nhưng cuối cùng của anh đã thất bại.

Anh đã chờ đợi con quái vật mất cảnh giác, bảo toàn chút sức lực cuối cùng của mình.

Đó hắn là cuộc phục kích tuyệt vọng cuối cùng của anh.

Nhưng nó đã trượt.

Đòn tấn công kỳ diệu quả thực đã tìm được sơ hở, nhưng cuối cùng, nó chỉ gây ra được một vết xước.

Antirianus mỉm cười khi nhìn thấy vẻ mặt của Ludwig khi cơ hội duy nhất của anh ấy tan biến.

Chàng trai đã không cố gắng níu kéo.

Anh đã chờ đợi thời điểm thích hợp.

"Thật là một biểu hiện tuyệt vời."

Không có thứ gì gọi là sinh vật không thể bị phá vỡ.

Chẳng phải biểu hiện đó đã nói lên tất cả sao?

"Đó có phải là cánh tay phải hy vọng của ngươi không?"

Những việc làm của Ludwig không mấy quan trọng đối với Antirianus và do đó đã không đến tai hắn.

Nhìn thoáng qua, cánh tay phải dường như được cấy ghép từ một sinh vật khác.

Một cái gì đó nham hiểm liên quan đến Ma thuật đen

Có lẽ nó có liên quan đến kẻ Bất diệt.

Chàng trai đã chịu đựng để nắm bắt được khoảnh khắc đảo ngược duy nhất với cánh tay đó, điều đó có nghĩa là cánh tay đó là tất cả đối với anh.

Antirianus vẫy tay.

Những lưỡi gió sắc bén bay trong không khí.

*Swish!

"...!"

Quá dễ dàng, nền tảng sức mạnh mà chàng trai hằng bám víu đã bị cắt đứt một cách vô ích.

"Ugh...!"

Bị mất cánh tay lần thứ hai, Ludwig rên rỉ trong khi ôm lấy phần cụt đang chảy máu của mình.

Không còn sức lực để cố gắng đảo ngược.

Vết đốt của món đồ chơi đã được gỡ bỏ.

"Bây giờ tất cả những gì còn lại là nỗi đau."

*Rầm!

Một cơn bão linh hồn lại hình thành trên tay con quái vật một lần nữa, lao về phía Ludwig.

Vì hy vọng của anh đã tan vỡ nên cuối cùng anh cũng sẽ tan vỡ.

Không có khả năng nắm bắt khoảnh khắc đảo ngược, anh chỉ có thể tận hưởng vẻ mặt đầy tuyệt vọng của mình.

Nhưng.

*Rầm!

"Ugh...ugh..."

*Rầm!

"Ugh..."

"..."

"..."

Dù thời gian có trôi qua bao lâu đi chăng nữa.

Ludwig cố gắng đứng dậy trở lại, mặc dù còn choáng váng.

Ôm lấy cánh tay phải bị thương của mình, anh vùng vẫy và kiên quyết.

Đứng lên.

Vẻ mặt của Antirianus đanh lại.

Đôi mắt anh ấy.

Như để tuyên bố rằng miễn là ý chí của anh vẫn còn, anh sẽ tiếp tục trỗi dậy.

Hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt không ngừng ngược lên của Ludwig.

Ánh sáng không hề mờ nhạt.

Kể cả khi đang quần quai trong đau đớn.

Mặc dù bây giờ tất cả những gì anh có thể làm là câu giờ, và anh biết mình chỉ đang bị đùa giỡn.

Một kẻ thù vô giá trị.

Không, thậm chí không còn là kẻ thù nữa, anh cứ đứng dậy.

"Sao ngươi cứ đứng dậy hoài thế?"

“Người, người chẳng là gì cả.”

“Biết là không thể làm gì được.”

"Không có cơ sở gì."

"Sao người cứ đứng dậy hoài thế?"

Mặc dù anh không có sức mạnh.

Anh cứ đứng dậy chỉ để câu giờ.

Anh có tin rằng sẽ có biến số nào đó khi Ma vương tỉnh lại không?

Ludwig, người bị thương nặng và hầu như không thể đứng bằng hai chân, lên tiếng.

Một chàng trai với đôi mắt mờ dần lắm lắm.

“Bởi vì đây là tất cả những gì ta có thể làm.”

“Bởi vì ta không biết gì khác.”

“Ít nhất ta phải làm điều này...”

“Ta không hối hận vì đã mất đi cánh tay phải của mình.”

“Ngay từ đầu nó đã không phải của ta.”

"Đúng vậy..."

"Đứng dậy ngay cả khi ta bị đánh gục."

"Đó là những gì ta đã có thể làm được."

"Ta không giỏi việc gì khác ngoài việc này."

"Tất cả những gì ta có thể làm là điều này."

"Ngốc nghếch và chỉ có sức chịu đựng là lợi thế của ta."

"Luôn chạy, luôn cầm kiếm. Nghĩ rằng nếu bản thân làm điều gì đó, ta sẽ trở thành thứ gì đó. Sự thật là như vậy..."

"Cuối cùng, ta không thể trở thành bất cứ điều gì."

"Ta chỉ có thể trở thành thứ gì đó bằng cách gắn vào cánh tay của người khác."

“Đúng vậy... ta chẳng là gì cả.”

"Ta không có sức mạnh gì cả."

“Nhưng đây chắc chắn là con người thật của ta...”

"Người có thể giết ta bất cứ lúc nào, nhưng người giữ ta sống vì điều đó rất vui..."

“Vậy để ta thử thêm một chút nữa.”

“Ta sẽ tiếp tục đứng dậy, miễn là ta có thể...”

“Chơi với ta thêm chút nữa...”

"Ta sẽ tiếp tục đứng dậy."

"Bởi vì đó là điều ta giỏi nhất, mặc dù ta chẳng là gì cả."

Nỗi kinh hoàng, tuyệt vọng và đau đớn hành hạ cơ thể anh, nhưng anh quyết tâm rằng ý chí của mình sẽ không bao giờ tan vỡ. Anh quyết tâm tiếp tục đứng dậy, dù chỉ để câu giờ.

Lần đầu tiên trong đời, Antirianus cảm thấy một cảm xúc kỳ lạ.

Đó là sự khó chịu.

Có tồn tại nào mà không tan vỡ không?

Hắn muốn nhìn thấy nó.

Tuy nhiên, khi đối mặt với một con người thực sự không thể bị phá vỡ, Antirianus cảm thấy khó chịu không thể chịu nổi.

Làm sao một người có thể ngu ngốc đến vậy mà vẫn kiên trì đến thế?

Biết rõ sự tầm thường của chính họ.

Bất chấp mọi khó khăn, không chịu gục ngã.

Antirianus đã cảm nhận được điều đó.

Nó sẽ không gục ngã.

Đúng hơn là tình trạng bất tỉnh do mất máu sẽ xảy ra trước tiên.

Chỉ cần còn ý chí, anh sẽ tiếp tục đứng lên, cuối cùng khi ngã xuống vì mất máu, Antirianus sẽ trải qua điều gì đó:

Một cảm giác thất bại tràn ngập.

Khi anh ấy bất tỉnh mà không tan vỡ, hắn sẽ chỉ nhận thức sâu sắc rằng mình đã thất bại trong việc tiêu diệt con người không thể phá vỡ.

Ánh sáng mờ nhạt trong mắt Ludwig mách bảo hắn.

Không phải tinh thần suy sụp mà là mất máu khiến anh bất tỉnh.

"Người nói người không có gì."

Không biết người đứng trước mặt mình là ai, sao có thể tự ti như vậy?

"Trong cuộc đời dài vô tận của mình, ta đã gặp rất nhiều con người - tâm thường nhưng họ vĩ đại."

"Có những thứ mạnh đến mức không thể tưởng tượng được."

"Và có những người mang dòng máu quý tộc đã hành động còn đáng hổ thẹn hơn cả những sinh vật thấp kém nhất."

"Ta đã chứng kiến vô số nỗi tuyệt vọng."

"Và vô số hy vọng."

"Cuối cùng, tất cả đều giảm xuống sự trống rỗng của cái chết không thể tránh khỏi."

"Ta đã thấy nhiều sinh vật vĩ đại và nhỏ bé."

"Nhưng ta chưa bao giờ thấy ai tâm thường nhưng lại ngoan cường như ngươi."

"Thực vậy..."

"Làm sao ta có thể không gọi đó là sự vĩ đại?"

"Trong số tất cả những người ta biết, ngươi là người tuyệt vời nhất."

"Làm sao ta có thể gọi một người như vậy là không có gì?"

Chàng trai không đủ sức mạnh để vượt qua con quái vật già.

Nhưng anh ấy hoàn toàn không thể tan vỡ được.

Không bị chia cắt bởi nỗi đau không thể giết chết anh ta.

Anh ấy cứ thế đứng lên.

Dù biết mình không thể làm được gì, chỉ hy vọng vào điều mình mong muốn.

Không phải vì đó là câu trả lời đúng mà vì cái chết của Ma vương là một sai lầm tuyệt đối.

Anh phải làm bất cứ điều gì có thể, bất kể thế nào.

Đây là lần đầu tiên Antirianus phải đối mặt với quyết tâm như vậy.

"Ta đã thua," hắn nói, giơ tay phải lên.

Lần này không phải là một thế lực hành hạ hay gây đau đớn mà là một lưỡi kiếm gió.

Hắn đã cố gắng phá vỡ anh, nhưng anh ấy sẽ không tan vỡ.

Thừa nhận thất bại, hắn sẽ lấy đi mạng sống của chàng trai.

Nếu anh không tan vỡ, thì hắn sẽ tan vỡ.

Đó là lời khen ngợi và sự tôn trọng cao nhất mà Antirianus có thể dành cho con người vô danh trước mặt hắn.

*Woosh!

Ludwig nhìn lưỡi kiếm gió đang hình thành trên tay phải của con quái vật.

Đó là một cuộc chiến vô vọng.

Tất cả những gì anh có thể làm là đứng dậy, nhưng ngay cả điều đó giờ cũng vô nghĩa.

Đối thủ đã mất hứng thú với kẻ thù kiên cường và giờ đang tìm cách lấy mạng anh.

Tiếp theo sẽ là Ma vương và Ellen.

Anh thậm chí còn không biết điều gì đang xảy ra trước mắt mình.

Anh không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tuy nhiên, cuối cùng, anh đã cố gắng thay đổi ý định và bảo vệ Ma vương, nhưng điều đó vẫn thất bại.

Giống như tuyệt vọng.

Giống như sự trống rỗng.

*Swoosh!

Cơn mưa.

Rơi.

"..."

Cuộc đời anh là một chuỗi thất bại.

Bảo vệ ai đó, trở nên mạnh mẽ hơn, mọi thứ.

Thất bại lặp đi lặp lại, mất tất cả, đưa ra những quyết định sai lầm và cuối cùng là mất mạng.

Phải chăng kết thúc như thế này, một cuộc đời thất bại?

Đây có phải là kết quả duy nhất được chuẩn bị cho một kẻ bất tài và ngu ngốc như mình không?

Kiên trì một cách thảm hại.

Liệu mọi chuyện có kết thúc như thế này không?

Anh có niềm tin rằng mình sẽ không sụp đổ, nhưng không phải là anh sẽ không gục ngã, và anh không có cách nào để tấn công kẻ thù trước mặt.

Một người như anh có thể không mơ đến chiến thắng sao?

Anh đã làm hết sức mình.

Đó là điều tốt nhất của anh, cho đến thời điểm này.

Thật đau buồn và tức giận khi nỗ lực hết mình của anh chỉ đi được đến mức này, nhưng anh đã làm tất cả những gì có thể.

Anh không thể yêu cầu nhiều hơn thế này.

Điều này chưa đủ đối với một người như anh sao?

Xem xét tình trạng của anh, anh đã làm chưa đủ sao?

Khi nghĩ đến điều đó, Ludwig không khỏi nhớ lại cuộc trò chuyện cách đây rất lâu.

Trong mưa, anh liếc nhìn Ma vương bất tỉnh và Ellen, người đã ngất đi, được Ma vương ôm trong tay.

Anh đã kính trọng, căm ghét và quyết định giết sinh vật đó.

Nhưng cuối cùng anh vẫn quyết tâm bảo vệ họ.

Anh chắc chắn đã nghe những lời đó từ Ma vương.

Những lời đó đã thôi thúc anh, không hề cường điệu chút nào.

Có phải đó là đêm trước trận bán kết Giải đấu Temple, tại sân tập không?

Cảm thấy thất bại, Ludwig đã hỏi Reinhardt.

"Reinhardt, tôi có một câu hỏi."

"Nó là gì?"

"Cậu đã bao giờ chiến đấu và biết rằng mình sẽ thua chưa?"

"...Vâng tôi có."

"Nhưng cậu đã thắng tất cả, phải không?"

Ma vương, người luôn chiến đấu liều lĩnh, không hề che giấu sức mạnh của mình mà thực sự rất yếu.

Anh ta đã che giấu danh tính của mình nhưng không che giấu sức mạnh của mình.

Anh ta không giả vờ yếu đuối; anh ấy thực sự rất yếu đuối.

Tâm thường.

Mặc dù vậy, anh ấy vẫn luôn chiến đấu trong những trận chiến bất khả thi.

Anh ta đã bước vào trận chiến biết rằng mình sẽ thua.

Nhưng anh ấy đã luôn thắng.

"Làm thế nào cậu nghĩ rằng điều đó là có thể?"

Ludwig rất tò mò.

Tại sao phải chiến đấu khi bạn biết mình sẽ thua?

Và làm thế quái nào mà anh ta lại thắng được?

“Cậu phải tin tưởng vào nó.”

"Tin tưởng?"

"Đúng vậy."

Anh ấy chắc chắn đã nghe thấy những lời đó.

"Ngay cả khi tôi sắp thua, ngay cả khi tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc thua, tôi vẫn phải tin tưởng."

"Rằng cậu có thể giành chiến thắng?"

"Đúng vậy."

Không có chiến thắng trong bất kỳ trận chiến nào mà người ta coi là thất bại.

"Tôi sẽ tìm ra cách để giành chiến thắng và tôi phải tin rằng mình có thể giành chiến thắng."

"Nhưng nếu cuối cùng cậu vẫn thua thì sao?"

"Có vấn đề gì về điều đó sao?"

Ma Vương đã bác bỏ suy nghĩ của Ludwig.

"Tôi sẽ cố gắng hết sức ngay cả khi tôi sắp thua' chỉ là một cái cớ chuẩn bị cho thất bại. Nó giống như nói, 'Tôi vẫn đã cố gắng hết sức. Lần sau tôi sẽ làm tốt hơn.' Chẳng phải đó chỉ là một

cách để tạo ra một lối thoát cho chính mình sau khi bị đánh bại sao?”

Việc cam chịu vì đã làm hết sức mình cuối cùng chỉ là một cái cớ cho chính mình.

Bây giờ điều đó cũng đúng.

Khoảnh khắc anh nghĩ mình đã cố gắng hết sức chỉ đến thời điểm này thì mọi chuyện đã kết thúc.

Anh đã bỏ cuộc rồi.

Ma Vương đã nói.

Thay vì bào chữa cho thất bại, người ta nên quyết tâm để chiến thắng.

Bởi vì khi đó, có lẽ.

Bằng một cơ hội nào đó.

Có thể sẽ có một kết quả khác.

Tuy nhiên, ngay cả trong trận chiến bất khả thi này, Ma vương đã đạt được điều gì đó thông qua một giải pháp bất khả thi.

Như mọi khi, Ma vương, người đã nắm bắt được thứ gì đó trong những trận chiến như vậy, đã chứng tỏ bản thân một lần nữa.

Rốt cuộc, ai có thể tự tin khẳng định rằng mình không thể đạt được chiến thắng như vậy?

Tại sao tôi lại bỏ cuộc?

Tuyên bố rằng tôi đã làm hết sức mình.

Chấp nhận đây là giới hạn của tôi.

Tại sao tôi lại ngoan ngoãn chấp nhận cái chết?

Thay vì tiếp tục thua cuộc và trở thành một kẻ vô dụng không thể làm được gì,

Tôi mong muốn một chiến thắng duy nhất.

Tôi muốn nắm bắt nó chỉ một lần.

Tôi vẫn chưa chết.

Mạng sống vẫn chưa kết thúc cho đến khi hơi thở của tôi hoàn toàn ngừng lại.

Mặc dù tôi đã mất đi cánh tay phải, thứ đã mang lại cho tôi sức mạnh không thể diễn tả được,

Tôi vẫn còn cơ thể của mình.

Chân tôi run lên, tôi không còn đủ sức để đứng vững, ý thức của tôi mờ đi,

Nhưng hình như vẫn còn sót lại chút điện năng nào đó.

Nếu cái chết đang đến gần,

Tôi sẽ không chờ đợi nó một cách vu vơ.

Ngay cả khi tôi không thể đạt được nó, tôi sẽ cố gắng.

Đó chính là động lực giúp Ludwig đi xa đến thế này, dù liên tục thất bại và thua cuộc trong những ngày kiệt sức và ngủ quên.

Không từ bỏ.

Kiên cường tiến về phía trước.

Ludwig cuối cùng cũng nhận ra rằng đây là vũ khí duy nhất và là vũ khí tuyệt đối nhất của anh.

Vì vậy, trước khi lưỡi kiếm tử thần đến gần, anh đã tự mình bước một bước về phía nó.

*Oooh!

Anh ta sử dụng sức mạnh ma thuật có thể còn sót lại ở đâu đó trong cơ thể và tăng cường sức mạnh cho thể chất của mình.

Ngay cả với cánh tay của Grandmaster đã được cấy ghép, anh vẫn không thể hạ gục đối thủ của mình.

Nhưng nếu cái chết đến gần, ít nhất anh nên cố gắng đối mặt với nó.

Anh luôn bước về phía trước với suy nghĩ rằng nó có thể không thành công, nhưng không ai biết được.

Với quyết tâm theo đuổi sự ép buộc suốt đời của mình đến cùng.

“Người... đang cố đánh nhau à?”

Một vẻ khó chịu hơn cả khó chịu xuất hiện trên khuôn mặt của con quái vật già.

Đó là sự ngạc nhiên.

Với hào quang ma thuật màu xanh mờ nhạt xung quanh mình, chàng trai lễ ra không còn sức để cử động dù chỉ một ngón tay đã bước về phía trước một bước.

Không nhiều nhưng vẫn còn hào quang.

Ngay cả khi đó là một ánh sáng dường như vụt tắt bất cứ lúc nào,

Đó chắc chắn là một ánh sáng.

Ngay cả một ánh sáng yếu ớt cũng có thể xua tan bóng tối.

Anh dồn sức mạnh đó vào cơ thể suy yếu của mình.

"Ừ. Ta phải chiến đấu."

Nếu đó là một cuộc chiến mà anh chắc chắn phải chết,

Nếu một kẻ thù không thể vượt qua đang cố giết anh,

Anh sợ.

Thật là tuyệt vọng.

Nhưng dù thế nào đi nữa, nếu anh chết,

*Oooh!

"Và nếu ta chiến đấu,"

Tại sao la bàn của trái tim anh không hướng tới chiến thắng?

“Ta nên... hy vọng vào chiến thắng.”

Ngay cả khi khát khao chiến thắng không mang lại chiến thắng,

"Bởi vì..."

Tại sao anh phải khuất phục, tan vỡ và chờ chết?

Vì vậy, anh ước.

"Ta sẽ."

Một lời tuyên bố chiến thắng.

"Đánh bại người."

Tại đây.

“Xông lên đi.”

*Rầm!

Một phần bầu trời vốn bị mây đen bao phủ mở ra.

Một tia sáng vàng duy nhất chiếu xuống mặt đất.

*Bùm!

Thứ gì đó cắm xuống đất ngay trước mặt Ludwig, kèm theo một đợt sóng xung kích dữ dội.

Nó chắc chắn có hình dạng của một ngọn giáo.

"Ồ... đó là..."

Con quái vật già ngơ ngác nhìn ngọn giáo xuất hiện trên bầu trời với một tia sáng và thốt lên một tiếng cảm thán.

Nó luôn là vũ khí của kẻ yếu.

Hình thức đơn giản nhất.

Hình thức nguy hiểm nhất.

Nó luôn là vũ khí của kẻ yếu.

Một hình dạng đơn giản và một cạnh sắc nét.

Đường thẳng nguy hiểm nhất đó chính xác là
Hình thức vũ khí nên dành cho kẻ yếu khi họ gặp phải sự chống
đối không thể vượt qua.

Con quái vật già biết tên của loại vũ khí đó.

Vũ khí của kẻ yếu.

Thánh tích của Lòng Dũng Cảm.

—Thánh Giáo.

"Alixion..."

Nó chắc chắn có một cái tên như vậy.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

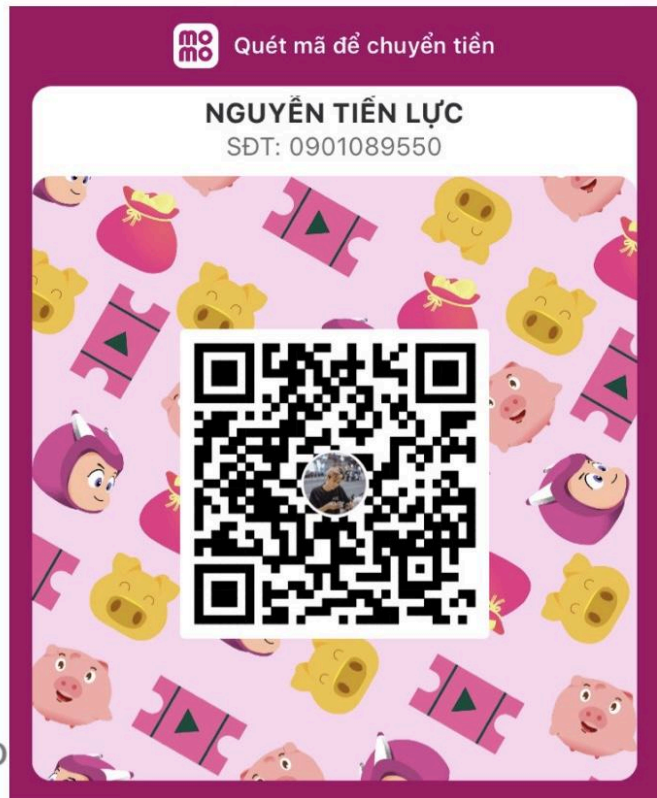
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading